

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobkyně: **TOP-B a.s.**, se sídlem Podnikatelská 539, Praha – Běchovice, zast. JUDr. Lenkou Vidovičovou, LL.M., advokátkou se sídlem Zámečnická 497/3, Olomouc, proti žalovanému: **Státní energetická inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Gorazdova 1969/24, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 5. 2016, sp. zn. 59/051102714, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 18. 4. 2018, č. j. 59 A 58/2016 - 83,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši **4 114 Kč**, k rukám její zástupkyně JUDr. Lenky Vidovičové, LL.M., advokátky se sídlem Zámečnická 497/3, Olomouc, **do 30 dnů** od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci (dále jen „krajský soud“), kterým bylo podle § 78 odst. 1 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zrušeno shora uvedené rozhodnutí stěžovatele a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Státní energetické

inspekce, územního inspektorátu pro Liberecký kraj, ze dne 14. 1. 2016, č. j. 51/051102714 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

[2] Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinou ze spáchání správního deliktu podle § 16 odst. 1 písm. c) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o cenách“), kterého se měla dopustit tím, že nedodržela věcné podmínky pro uplatnění úředně stanovené ceny upravené v bodě 1.9. Cenového rozhodnutí Energetického regulačního úřadu (dále jen „ERÚ“) č. 7/2011. Podle § 16 odst. 4 písm. b) zákona o cenách jí byla uložena pokuta ve výši 659 000 Kč.

[3] Žalobkyně uplatnila za rok 2012 výkupní cenu elektřiny z fotovoltaické elektrárny v obci Smržovka ve výši 12 650 Kč/MWh stanovenou pro zdroje uvedené do provozu v roce 2010. Podle správních orgánů však měla uplatnit výkupní cenu elektřiny ve výši 5 610 Kč/MWh stanovenou pro zdroje uvedené do provozu v roce 2011. Dospěly proto k závěru, že za dodanou elektřinu získala nepřiměřený majetkový prospěch ve výši 659 283,19 Kč.

[4] Podstatou sporu je otázka, k jakému dni (ve kterém roce) byla elektrárna uvedena do provozu. Podle žalobkyně v roce 2010, jelikož do konce tohoto roku jí bylo vydáno (dne 12. 10. 2010) a nabylo právní moci (dne 13. 10. 2010) rozhodnutí o udělení licence k výrobě elektřiny (viz pořadové číslo 4 správního spisu) a bylo provedeno první paralelní připojení výrobní k distribuční soustavě (dne 16. 12. 2010 v rámci zkoušky a ověření skutečného stavu výrobní; viz protokol o splnění technických podmínek pro uvedení výrobní do provozu s distribuční soustavou ze dne 16. 12. 2010, založený na pořadovém čísle 20 správního spisu). Oproti tomu podle stěžovatele nemohlo k uvedení do provozu dojít před instalací (montáží) měřicího zařízení (elektroměru), k němuž došlo v roce 2011 (viz montážní list ze dne 7. 1. 2011, založený na pořadovém čísle 21 správního spisu).

[5] Krajský soud dospěl k závěru, že k uvedení elektrárny do provozu došlo v roce 2010, přičemž svůj závěr opřel o rozsudek ze dne 8. 3. 2018, č. j. 4 As 257/2017 - 82, č. 3737/2018 Sb. NSS, který se týkal obdobné věci.

[6] Den uvedení nově zřizované výrobní elektřiny do provozu upravoval [v návaznosti na § 6 odst. 1 zákona č. 180/2005 Sb., o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie a o změně některých zákonů (zákon o podpoře využívání obnovitelných zdrojů), ve znění rozhodném pro projednávanou věc, (dále jen „zákon o podpoře využívání obnovitelných zdrojů“), a na § 5 odst. 5 zákona o cenách] bod 1.9. Cenového rozhodnutí ERÚ č. 4/2009 (dále jen „cenové rozhodnutí č. 4/2009“), podle něhož je jím den, kdy výrobce v souladu s udělenou licencí začal *vyrábět a dodávat elektřinu do elektrizační soustavy při uplatnění podpory formou výkupních cen*. Podle krajského soudu se jedná již o den prvního paralelního připojení výrobní do distribuční soustavy v rámci odzkoušení jejího provozu, které představuje legální neměřenou dodávku elektřiny. V této souvislosti odkázal na odbornou literaturu a stanovisko ERÚ ze dne 27. 10. 2010. Doplnil, že zmíněné stanovisko založilo žalobkyni legitimní očekávání. Upozornil i na pozdější výkladové stanovisko ERÚ ze dne 19. 2. 2018, jímž byl tento výklad potvrzen.

[7] Námitkou žalobkyně, že k uvedení elektrárny do provozu došlo již v říjnu 2010 na základě tzv. ostrovního provozu, se krajský soud pro nadbytečnost nezabýval.

pokračování

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[8] Stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu v celém rozsahu kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., a navrhl jeho zrušení a vrácení věci soudu k dalšímu řízení.

[9] Rozsudek krajského soudu považuje za nepřezkoumatelný, jelikož se soud nezabýval obsahem správního spisu a relevantních právních předpisů. Soud převzal závěry rozsudku č. j. 4 As 257/2017 - 82, aniž by přihlédl k rozhodnutím krajských soudů v obdobných věcech, na něž stěžovatel odkazoval. Opomněl se vypořádat též s rozhodnutím ERÚ ze dne 1. 7. 2011, č. j. 00620-20/2011-ERÚ, které stanovisku ERÚ ze dne 27. 10. 2010 odporuje, čímž jej zpochybňuje. Rovněž se nezabýval tím, že se žalobkyně dozvěděla o zmíněném stanovisku až po zahájení kontroly, a nemohlo jí proto svědčit legitimní očekávání.

[10] Zároveň nesouhlasí, že by den uvedení výrobní do provozu bylo možné spojit se dnem jejího prvního paralelního připojení do distribuční soustavy v rámci odzkoušení jejího provozu. Trvá na svém závěru, že *vyrábět a dodávat elektřinu do elektrizační soustavy při uplatnění podpory formou výkupních cen* (bod 1.9. cenového rozhodnutí č. 4/2009) začne výrobce až na základě smlouvy po instalaci a aktivaci měřicího zařízení (k výrobě a dodávce elektřiny je zapotřebí měření, které ji umožňuje kvantifikovat a vykázat).

[11] V této souvislosti stěžovatel rozporuje závěry rozsudku č. j. 4 As 257/2017 - 82. V tomto případě soud nerozhodl podle právních předpisů, nýbrž podle odborné literatury (kterou dezinterpretoval) a nezávazného stanoviska ERÚ ze dne 27. 10. 2010 (k jehož vydání ERÚ neměl pravomoc a které je v rozporu s právními předpisy i pozdějším rozhodnutím ERÚ ze dne 1. 7. 2011; nemohlo proto žalobkyni ani založit legitimní očekávání). Jeho rozhodnutí odporuje smyslu a účelu cenových a energetických předpisů a obecným výkladovým zásadám. Požadavek na instalaci měřicího zařízení a kvantifikaci dodávek elektřiny nerozšiřuje věcné podmínky pro uplatnění úředně stanovené ceny, jelikož zajišťuje soulad s § 52 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „energetický zákon“), a § 3 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii. Na svou podporu odkázal v této souvislosti na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 3. 2017, sp. zn. 32 Cdo 1051/2015, i na vyhlášku č. 478/2012 Sb. (později nahrazenou vyhláškou č. 145/2016 Sb.).

[12] Podmínku cenového rozhodnutí č. 4/2009 *vyrábět a dodávat elektřinu* nelze ztotožnit s jednorázovou výrobou a dodáním zanedbatelného množství elektřiny v rámci odzkoušení výrobní (tedy administrativního osvědčení stavu připojení). Ostatně z protokolu o splnění technických podmínek pro uvedení výrobní do provozu plyne jen to, že zdroj může být ode dne provedení kontroly provozován paralelně s distribuční soustavou. První paralelní připojení slouží k odzkoušení výrobní, nikoli k jejímu uvedení do provozu. K tomu je v souladu s Pravidly pro paralelní provoz zdrojů se sítí provozovatele distribuční soustavy zapotřebí spolu s instalací měřicího zařízení ještě schválení výrobní k trvalému provozu (kontrola zahrnující zkoušky a měření; pokud je již měřicí zařízení instalováno lze ke kontrole přistoupit i bez předchozího odzkoušení) a uzavření smlouvy o připojení a navazujících smluv o dodávce a systémových službách.

Upozornil též, že podpora formou výkupních cen se uplatňuje za elektřinu *naměřenou a dodanou* (bod 1.2. cenového rozhodnutí č. 4/2009).

[13] Žalobkyně se ve vyjádření ke kasační stížnosti s napadeným rozsudkem ztotožnila a navrhla kasační stížnost zamítnout. Rozsudek krajského soudu je přezkoumatelný a smysl odkazu na rozsudek č. j. 4 As 257/2017 - 82 zřejmý. Ohledně legitimního očekávání založeného stanoviskem ERÚ ze dne 27. 10. 2010 na zmíněný rozsudek odkázala.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen pověřenou zaměstnankyní, která má vysokoškolské právnické vzdělání vyžadované podle zvláštních zákonů pro výkon advokacie ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[15] Soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku, která měla spočívat v opomenutí argumentace stěžovatele podporující jeho závěr, že k uvedení elektrárny do provozu došlo v roce 2011. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je totiž natolik závažnou vadou, že k ní soud přihlíží i bez námítky (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[16] Splnění kritéria přezkoumatelnosti neznamená, že soud musí za všech okolností vyslovit podrobnou odpověď na každý jednotlivý argument účastníka. Podstatné je, aby se vypořádal se všemi základními námitkami, což může v některých případech konzumovat i odpověď na některé námitky dílčí a související (srov. např. rozsudky ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013 - 33, a ze dne 29. 10. 2018, č. j. 9 Azs 256/2018 - 45). Rozsah povinnosti soudu odůvodnit své závěry musí být posuzován ve světle okolností každého jednotlivého případu. Zároveň se posuzuje zejména vzhledem k tomu, jak se soud vypořádal s žalobními body (srov. rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44). Jen výjimečně lze nepřezkoumatelnost shledat také tehdy, pokud se soud ve zrušujícím rozsudku zcela opomene zabývat zásadní argumentací žalovaného (srov. rozsudky ze dne 2. 8. 2012, č. j. 4 Ans 1/2012 - 61, a ze dne 18. 3. 2015, č. j. 1 As 16/2015 - 30).

[17] Rozsudek krajského soudu není nepřezkoumatelný. Srozumitelně z něj vyplývá, na základě jakých skutečností a z jakých důvodů soud dospěl k závěru, že elektrárna byla uvedena do provozu v roce 2010 (nikoli 2011). Z odůvodnění je též zřejmé, že dílčí argumenty stěžovatele nemohou ve světle přijatého závěru obstát. Ostatně stěžovatel v kasační stížnosti se závěrem soudu sám obsáhle polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku nebylo možné. Nadto část své argumentace, jejíž nevypořádání namítá, shrnul v podání předloženém při jednání krajského soudu (v něm reagoval na závěry čtvrtého senátu, viz č. l. 70 až 75 spisu krajského soudu), přičemž však zároveň prohlásil, že na doplnění svého vyjádření o toto podání netrvá (viz protokol o jednání, str. 2, založený na č. l. 79 až 81 spisu krajského soudu).

[18] Podstatou projednávaného případu se NSS poprvé věcně zabýval v rozsudku č. j. 4 As 257/2017 - 82, který se týkal skutkově obdobné věci. Zde učiněný závěr následně

pokračování

přejal i v rozsudcích ze dne 21. 3. 2018, č. j. 7 As 423/2017 - 43, ze dne 10. 1. 2019, č. j. 10 As 62/2018 - 135, ze dne 25. 7. 2019, č. j. 1 As 127/2018 - 99, a ze dne 26. 9. 2019, č. j. 9 As 225/2018 - 45. Kasační soud neshledal důvod se od této ustálené rozhodovací praxe odchýlit a v podrobnostech na ni odkazuje. Přijatému závěru v související věci ostatně zčásti nepřímou přisvědčil i Ústavní soud (viz usnesení ze dne 13. 11. 2018, sp. zn. I. ÚS 1764/17, odstavec 8).

[19] Dnem uvedení nově zřizované výrobní do provozu se v návaznosti na § 6 odst. 1 zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů a na § 5 odst. 5 zákona o cenách podle bodu 1.9. cenového rozhodnutí č. 4/2009 rozumí den, kdy výrobce začal v souladu s rozhodnutím o udělení licence a vzniku oprávnění k výkonu licencované činnosti vyrábět a dodávat elektřinu do elektrizační soustavy při uplatnění podpory formou výkupních cen nebo kdy poprvé začal vyrábět elektřinu při uplatnění podpory formou zelených bonusů.

[20] Den uvedení výrobní do provozu pro uplatnění podpory formou výkupních cen spojuje citované pravidlo se dnem, kdy „výrobce začal v souladu s licencí na výrobu elektřiny vyrábět elektřinu a dodávat ji do elektrizační soustavy“ (viz rozsudek č. j. 4 As 257/2017 - 82, odstavec 37). Uvedení výrobní do provozu je tudíž podmíněno i. vznikem oprávnění k výkonu činnosti na základě udělené licence a ii. započítáním vyrábění a dodávání elektřiny. Pro splnění druhé podmínky není nutné vyrobenou a dodanou elektřinu změřit a vykoupit na základě smlouvy uzavřené mezi výrobcem a provozovatelem distribuční soustavy, lze ji totiž splnit již při prvním paralelním připojení výrobní, při němž dochází k odzkoušení provozu, jehož součástí je vyrobení a dodání elektřiny do sítě (viz odstavce 38 a 41). Již v rámci tohoto připojení totiž dojde na základě smlouvy mezi výrobcem a provozovatelem distribuční soustavy k legální neměřené dodávce elektřiny do distribuční soustavy (viz odstavec 41). Na podporu uvedeného závěru lze přihlídnout i ke stanovisku ERÚ ze dne 27. 10. 2010, jelikož, byť jde pouze o nezávazný a neformální dokument, svědčí o smyslu a účelu citovaného pravidla (viz odstavce 44 až 46) a založilo v adresátech legitimní očekávání (viz odstavce 49 až 51).

[21] Z uvedené rekapitulace závěrů čtvrtého senátu (zakládajících ustálenou rozhodovací praxi) je zřejmé, že NSS vycházel z platných a účinných právních předpisů, přičemž jím přijatý výklad se nepříčí smyslu a účelu úpravy poskytování podpory fotovoltaickým elektrárnám a v rámci ní vyvažovaným jednotlivým zájmům (viz rozsudek č. j. 9 As 225/2018 - 45, odstavec 34 a 42). Vyšel z toho, že slovní spojení *při uplatnění podpory formou výkupních cen* (bod 1.9. cenového rozhodnutí č. 4/2009) „pouze stanoví, jaké podmínky uvedení vyroben do provozu musí být splněny“ (viz rozsudek č. j. 4 As 257/2017 - 82, odstavec 37), a dospěl k závěru, že pro uvedení do provozu je rozhodující první paralelní připojení elektrárny k distribuční síti, jelikož již tehdy (poprvé) dojde k výrobě a dodání elektřiny v souladu s právem. Jde o den, kdy je elektrárna schopna provozu v souladu s licencí (viz rozsudek č. j. 1 As 127/2018 - 99, odstavec 97 a 99).

[22] Proti tomuto klíčovému právnímu závěru stěžovatel v podstatě nic konkrétního nenamítá. Omezuje se pouze na obecné konstatování jeho nesprávnosti a trvá na svém názoru, že *vyrábět a dodávat elektřinu* lze až na základě smlouvy po instalaci a aktivaci měřicího zařízení, nikoli v rámci odzkoušení výrobní. Tím však nabízí jen jiný výklad citovaného předpisu, aniž by zpochybnil ustálený právní závěr NSS (viz též rozsudek č. j. 9

As 225/2018 - 45, odstavec 34). V jeho rámci není provedení dalších úkonů po prvním paralelním připojení (včetně instalace a aktivace měřicího zařízení nebo provedení navazující kontroly) pro řešení věci relevantní. Nic na něm nemění ani to, že podle bodu 1.2. cenového rozhodnutí č. 4/2009 se výkupní ceny uplatňují za elektřinu *naměřenou a dodanou*, jelikož uplatnění podpory nepodmiňuje uvedení výroby do provozu (viz odstavec [21]).

[23] Stěžovatel se v souvislosti s instalací měřicího zařízení dovolává § 52 energetického zákona (jenž upravuje neoprávněnou dodávku elektřiny) a rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 32 Cdo 1051/2015. Pomíjí však, že výroba a dodávka elektřiny při prvním paralelním připojení je vykonána v souladu s právem (oprávněně, legálně), přičemž právě tento závěr podporuje odborná literatura (komentář k energetickému zákonu; viz rozsudek č. j. 4 As 257/2017 - 82, odstavec 41, který na něj právě v této souvislosti přílehavě odkázal, k tomu viz též rozsudek č. j. 9 As 225/2018 - 45, odstavec 36). Ze stejného důvodu přijatý závěr nijak neodporuje rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 32 Cdo 1051/2015 (viz rozsudek č. j. 4 As 257/2017 - 82, odstavce 39, 40 a 42, a rozsudek č. j. 9 As 225/2018 - 45, odstavec 36). Požadavku, jehož nedostatek namítá, tedy judikatura NSS vyhovuje.

[24] Nesouhlas stěžovatele se stanoviskem ERÚ ze dne 27. 10. 2010 jej nečiní rozporným s právními předpisy. Neobstojí ani námitka, že by ERÚ tímto stanoviskem vykročil ze své působnosti a zasáhl do působnosti stěžovatele, jelikož „*není třeba přezkoumávat, zda ERÚ vykročil mimo své kompetence. Klíčové je, že jde o orgán veřejné moci, který má působnost právě též v oblasti regulace fotovoltaických elektráren. Šlo o výklad jeho vlastního právního aktu.*“ (viz rozsudek č. j. 10 As 62/2018 - 135, odstavec 24). Uvedené výtky proto ani nezpochybňují, že by zmíněné stanovisko mohlo žalobkyni založit legitimní očekávání týkající se okamžiku uvedení elektrárny do provozu (k tomu viz rozsudek č. j. 4 As 257/2017 - 82, odstavce 49 až 51, a rozsudek č. j. 10 As 62/2018 - 135, odstavec 23).

[25] V této souvislosti nezakládá pochybnost o legitimním očekávání žalobkyně ani její vyjádření ze dne 16. 12. 2014 (viz pořadové číslo 34 správního spisu). Část textu, na nějž se stěžovatel odvolává, totiž zavádějícím způsobem vytrhl z kontextu. Z tohoto podání plyne, že se nové představenstvo (vedení) žalobkyně ke konci roku 2014 seznamovalo s relevantními skutečnostmi, které se týkaly probíhající kontroly, a to včetně stanoviska ERÚ ze dne 27. 10. 2010. Z uvedeného však nelze dovodit, že by legitimní očekávání žalobkyně nebylo dáno k roku 2012, za nějž žalobkyně uplatnila podporu a k němuž se nynější případ vztahuje. Ostatně v témže podání se žalobkyně zmíněného stanoviska a ochrany dobré víry výslovně dovolává.

[26] Konečně není v tomto ohledu ani zřejmé, jaký vliv by v posuzovaném případě mohlo mít na význam stanoviska ERÚ ze dne 27. 10. 2010 a z něj vyvěrajícího legitimního očekávání rozhodnutí ERÚ ze dne 1. 7. 2011, kterým bylo rozhodnuto o rozkladu v konkrétním sporném správním řízení. Byť by toto rozhodnutí mohlo nasvědčovat odlišnému právnímu posouzení sporné otázky, nemůže jediné rozhodnutí bez dalšího popřít veřejně zastávaný právní názor zpřístupněný formou stanoviska, resp. o něj opřené legitimní očekávání adresátů. To platí tím spíše, že stěžovatelem předložené anonymizované rozhodnutí se zřejmě týká jiného subjektu než žalobkyně a patrně též skutkově odlišného případu [oproti projednávané věci totiž z rozhodnutí jednoznačně

pokračování

neplyne, že by k prvnímu paralelnímu připojení výrobní došlo již v roce 2010]. V této souvislosti není bez významu ani to, že pozdější výkladové stanovisko ERÚ ze dne 19. 2. 2018 [zveřejněné již v souladu s § 17e odst. 1 písm. d) energetického zákona] v plném rozsahu potvrzuje závěry předchozího stanoviska z roku 2010 (k tomu viz též rozsudek č. j. 4 As 257/2017 - 82, odstavce 47, a rozsudek č. j. 9 As 225/2018 - 45, odstavec 39). Na závěrech čtvrtého senátu ani projednávané věci tedy rozhodnutí ERÚ ze dne 1. 7. 2011 nic nemění.

[27] Stěžovatel rovněž upozorňuje, že právní názor vyslovený v rozsudku č. j. 4 As 257/2017 - 82 odporuje jiným rozhodnutím správních soudů. Odkazuje však pouze na rozhodnutí krajských soudů (srov. § 12 odst. 1 s. ř. s.), přičemž některé z nich byly navíc zrušeny (viz rozsudky ze dne 18. 1. 2018, č. j. 9 As 333/2016 - 102, a č. j. 4 As 257/2017 - 82) nebo revidovány (viz rozsudek č. j. 7 As 423/2017 - 43; v tomto případě došlo v roce 2010 k prvnímu paralelnímu připojení i instalaci měřicího zařízení); viz k tomu též rozsudek č. j. 10 As 62/2018 - 135, odstavec 26, a k povaze vázanosti krajských soudů a správních orgánů judikaturou NSS viz rozsudek č. j. 9 As 225/2018 - 45, odstavce 28 až 31.

[28] Poukaz stěžovatele na vyhlášky č. 478/2012 Sb. a č. 145/2016 Sb. není pro posuzovaný případ podstatný, neboť jde o předpisy účinné až od 1. 1. 2013, resp. 1. 6. 2016 (viz též rozsudek č. j. 9 As 225/2018 - 45, odstavec 43). Žádné pochybení přirozeně nelze spojit ani s tím, vyložil-li čtvrtý senát relevantní právní předpisy odlišně od (části) jemu předcházející rozhodovací praxe správních orgánů a krajských soudů, jelikož právě tím zajistil jednotu a zákonnost rozhodování v této oblasti (totéž platí přiměřeně i o stanovisku ERÚ ze dne 27. 10. 2010).

[29] Nejvyšší správní soud přisvědčuje krajskému soudu, že správní orgány postavily své rozhodnutí na chybném právním názoru, a dospěly proto k nesprávnému závěru, že žalobkyně nemohla vyrobít a dodat elektřinu před instalací měřicího zařízení. Za této situace lze souhlasit i s tím, že by bylo nadbytečné zabývat se tím, došlo-li k uvedení elektrárny do provozu již v říjnu 2010 (na základě žalobkyní tvrzeného tzv. ostrovního provozu) nebo až v prosinci 2010 (na základě prvního paralelního připojení), jelikož pro řešení sporu je stěžejní pouze to, nastal-li tento okamžik v roce 2010, anebo v roce 2011. Z uvedeného je též zřejmé, že tvrzený tzv. ostrovní provoz neodlišuje projednávaný případ od jiných obdobných věcí, o nichž již NSS rozhodoval (viz odstavec [18]).

IV. Závěr a náklady řízení

[30] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 věty první s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje soud zpravidla bez jednání.

[31] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterých, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil,

proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, neboť kasační stížnost byla zamítnuta, a proto jí soud přiznal náhradu nákladů řízení proti stěžovateli.

[32] Zástupkyně žalobkyně učinila v řízení před kasačním soudem jeden úkon právní služby, kterým je písemné podání ve věci samé (vyjádření ke kasační stížnosti) podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Za tento úkon právní služby náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o paušální částku 300 Kč jako náhradu hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Zástupkyně žalobkyně osvědčila, že je plátkyní DPH, k nákladům řízení se tedy přičítá DPH v sazbě 21 % (§ 14a odst. 1 advokátního tarifu), tj. 714 Kč. Celková částka náhrady nákladů řízení činí 4 114 Kč. Tuto částku je stěžovatel povinen žalobkyni zaplatit k rukám její zástupkyně JUDr. Lenky Vidovičové, LL.M., advokátky se sídlem Zámečnická 497/3, Olomouc.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. října 2020

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu